

MŪSŲ LIETUVA

NR. 50 (1481) - SEMANARIO - 1976 M. GRUODIS - DEZEMBRO 16 D. 2,00 kr.
R. Juatindiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 - 01000 São Paulo, SP. Tel. 273-0338

LIETUVIŲ IMIGRACIJOS BRAZILIJON 50-METIS (1926-1976)

Hipokritų užmirštos tautos

Kodėl užmiršta Lietuva ir Rytų Europa?

Chicago. — "Hipokritų užmirštos tautos" — tokiu pavadinimu vakar dienos "Chicago Tribune" ir sindikatinė spaudoje buvo jau mums pažįstamo kolumnisto Andrew Greeley kolumna. Prieš kelias savaites rinkiminė kampanijoje buvo atsimintos pavergtos tautos. Susirūpino jų balsais, sudaranciais 7 procentus. Šiaip tomis tautomis mažai domimasi, ir jos vėl bus

užmirštos. Iš tikrųjų yra tai jų įžeidimas.

Izraeliu rūpinasi 3 procentai Amerikos žmonių, bet visiems kitiems neleidžiama to užmiršti. Juodųjų teisėmis rūpinasi 10% gyventojų, suprantama, rūpinamės visi ir negalį kitaip būti. Tik kodėl mes sau leidžiame užmiršti ir ignoruoti priespaudą Rytų Europoje?

Jimmy Carter mini LB ir Helsinkio konferenciją Rugsėjo 11 išleistame Jimmy Carter ir Walter Mondale žinių biuleteny (News Release) rašoma, kad prezidentinis kandidatas J. Carter daug dėmesio skiria etninėm grupėm ir jų veiklai. Šiame biuleteny suminėta eilė tautybių, bet daugiausia vietos skirta lietuviams, pažymint, kad J. Carter savo rinkiminės akcijos pradžioje kreipėsi į JAV Lietuvių Bendruomenės tarybą. Cituojami ir jo žodžiai, kuriais jis išgiria lietuvius, kaip pirmąją bendruomenę. Toliau jis smerkia respublikonų administraciją, iškilmingai pasirašiusią Helsinkio sutarimus ir šiandieną nieko nedarančią, kai sovietai šių sutarimų nesilaiko.

Pažymėtina, kad Jimmy Carter ilga telegrama pasveikino JAV Lietuvių Bendruomenės aštuntosios tarybos pirmąją sesiją Chicagoy ir yra pareiškęs pageidavimą susitikti su LB atstovais. Su jo štabu ryšius palaiko LB k.v. vicepirm. Rimas Česonis.

Atsakymas dažniausiai būna, kad Izraelio arba juodukų reikalas yra "visai kas kita", arba Čilės reikalas "tai ne Rytų Europa". Kas taip teisinasi, yra vienašališkas. Izraelis yra nepriklausoma valstybė, kai tokio mis nėra nei Lietuva ir Ukraina,

Ukrainiečiai apie lietuvių tautinių šokių šventę

Ukrainiečių savaitraštis Svoboda palyginti plačiai aprašė LB suruoštą laisvojo pasaulio lietuvių tautinių šokių šventę ir įsidėjo šventėj dalyvavusių garbės svečių nuotrauką. Rugsėjo 26 šventės aprašymas buvo paskartotas to laikraščio angliškoj laidoj. Apie šokius rašoma: "Žavingai choreografuoti, be priekaišto atlikti, dalyvaujant vienu kartu iki 1000 šokėjų. Spalvotus raštus sukūrė eilės ir eilės šokėjų porų, šokių atlikimu užburamos žiūrovus." Aprašytas prezidentienės ir kitų amerikiečių dalyvavimas, pabrėžtas platus amerikiečių spaudos, televizijos ir radijo dėmesys šiai šventei.

Brazinskai nebus išduoti sovietams

Chicago. — Amerikos Lietuvių Taryba į savo ankstyvesnę telegramą prez. G. Fordui gavo iš prezidento korespondencijų vadovo R. L. Elliott užtikrinimo atsakymą, kad Brazinskai nebus išduoti Sovietų Sąjungai, nes JAV su Sovietų Rusija neturi ekstradicijos sutarties. Jei politinio azylis klausimas Brazinskams nebūtų išspręstas teigiamai, tai blogiausiai atveju jie būtų gražinti tik į Venecuelą.

net Lenkija ir Vengrija. Amerikos juodieji turi daugiau politinės laisvės ir aukštesnį gyvenimo standartą negu lenkai, čekai ar kroatai. Rasistinė problema mūsų vidaus bėdos, grėsmė Izraeliui yra speciali problema, bet yra ir koncentracijos stovyklos Rytų Europoje. Mėginimas vienoj pasaulio daly žmogaus teises pasverti ir pervertinti, užmirštant kitą dalį, yra hipokritiškas. Laisvė ir vertybė yra nedalomos. Reikia jas ginti visur arba niekur. Žydai, jeigu jie nori laisvės Izraeliui, bet ne Lenkijai, yra hipokritiški; juodieji, jei siekia lygių teisių Amerikoje, bet nenori Lietuvoje, taip pat hipokritiški. Ir liberalai, kurie mato bloga tik Čilėje, bet nemato Ulstery, ir katalikai, jei jaudinasi dėl teisių į gyvenimą JAV-se, bet tyli, kai tas pats daroma Indijoje, yra hipokritiški.

Vieną reikalą remti ir jį ginti laisvės, vertės ir teisingumo vardan, o kitą ignoruoti yra didelė neteisybė, sako Greeley, kurio kolumnas spausdina Universal Press Syndikate.

Draugas

JAV LB delegacija su naujai išrinktu JAV LB prezidentu Jimmy Carter pasitarimo metu 1976 m. spalio 2 Pittsburghe. Iš kairės į dešinę: Rūta Nainytė-Sušinskienė, Algis Širvaitis, kun. Kornelijus Bučmys, kun. Kazimieras Pugevičius (uždengtas kun. Bučmio), Rimas Česonis, Jimmy Carter, Aušra Mačiulaitytė-Zerr, Juozas Gaila, kun. Gediminas Kijauskas, dr. Petras Vileišis ir Modestas Jakaitis.

Iš "Aušros" Nr. 3

Prisikėlimo bažnyčios sunaikinimas

Pogrindžio laikraštis apie visos lietuvių tautos statytoj šventovės suprofanavimą

Tarybinė valdžia nuolat giriasi savo kultūra, humanišku, ypatinga gamtos ir meno paminklų apsauga, pamiršdama, kiek istorinių ir meno paminklų nesugražinamai sunaikino ir toliau tebenaikina.

Šia proga prisiminkime tik vieną, tačiau visos tautos labiausiai žinomą ir mylimą — Prisikėlimo bažnyčią Kaune.

Lietuvoje greta tokių paminklų, kuriuos visa tauta taip vertintų ir brangintų, kaip šią garsią Lietuvos šventovę, nedaug tėra. Nėra ko stebėtis — ją statė visa lietuvių tauta ir troško, kad ji amžiais stovėtų ir liudytų tautos prisikėlimą ir laisvę. Nerasime nė vieno vyresnio amžiaus lietuvių, kuris į tą statybą nebūtų įmūrijęs nors vienos plytes.

"Niekas taip vaizdžiai neprisimenu" — pasakojo šių eilučių autorius, — "kaip to istorinio paminklo statybą. Visi, nuo žilagalvio senelio iki darželininko, gavusio knygutes su įrašu: "Mes statome tautos šventovę!" Į knygutę įklijuodavome ženkliukus po 10 centų. Tai "plyta" Prisikėlimo bažnyčiai. Kas į knygutę įklijuodavo 14 ženkliukų, to vardas būdavo įrašomas į bažnyčios statytojų garbės knygą. Todėl mes, mokinukai, lenktyniaudavome, net užkandžio atsisakydami, kad nusipirkume daugiau "plytų" ir įamžintume savo vardą Aukso knygoje. Mums nenusileisdavo ir darželio vaikai. Gavę iš mamų 10 centų ledams, pinigus atiduodavo bažnyčios "plytomis" — ženkiukais".

Ir kilo tautos šventovė lyg naujo ryto aušra, apsupta tekančios saulės aureole. Į šį paminklą tauta stengėsi sukaupti visas meno jėgas, kad kiekvienas čia atėjęs pajustų, kaip lietuvių tauta brangina ir myli laisvę ir savo brolių didelių kovų ir aukų nueitą kelią.

Karo audros šio paminklo nepalietė, vokiečiai taip pat neišdriso jo niekinti, o atėjusi Raudonoji armija pradėjo viską naikinti, kas buvo šventa.

Dar pirmomis dienomis buvo šniokintas Nežinomojo kareivio kapas, Karo muziejaus sodelyje

užgesinta šventoji ugnis, sunaikintas Laisvės paminklas, nutilo Laisvės varpai. Tė tikinčiųjų atimtos ir išniekintos bažnyčios, nugriauti kryžiai. Naujieji šeiminkai, pasitikėdami savo milijonine armija, naikino visa, kas jiems nepatiko. Jie išdriso ištiesti savo šventvagišką ranką ir prieš didingą, dar nebaigtą statyti tautos laisvės paminklą — Prisikėlimo bažnyčią.

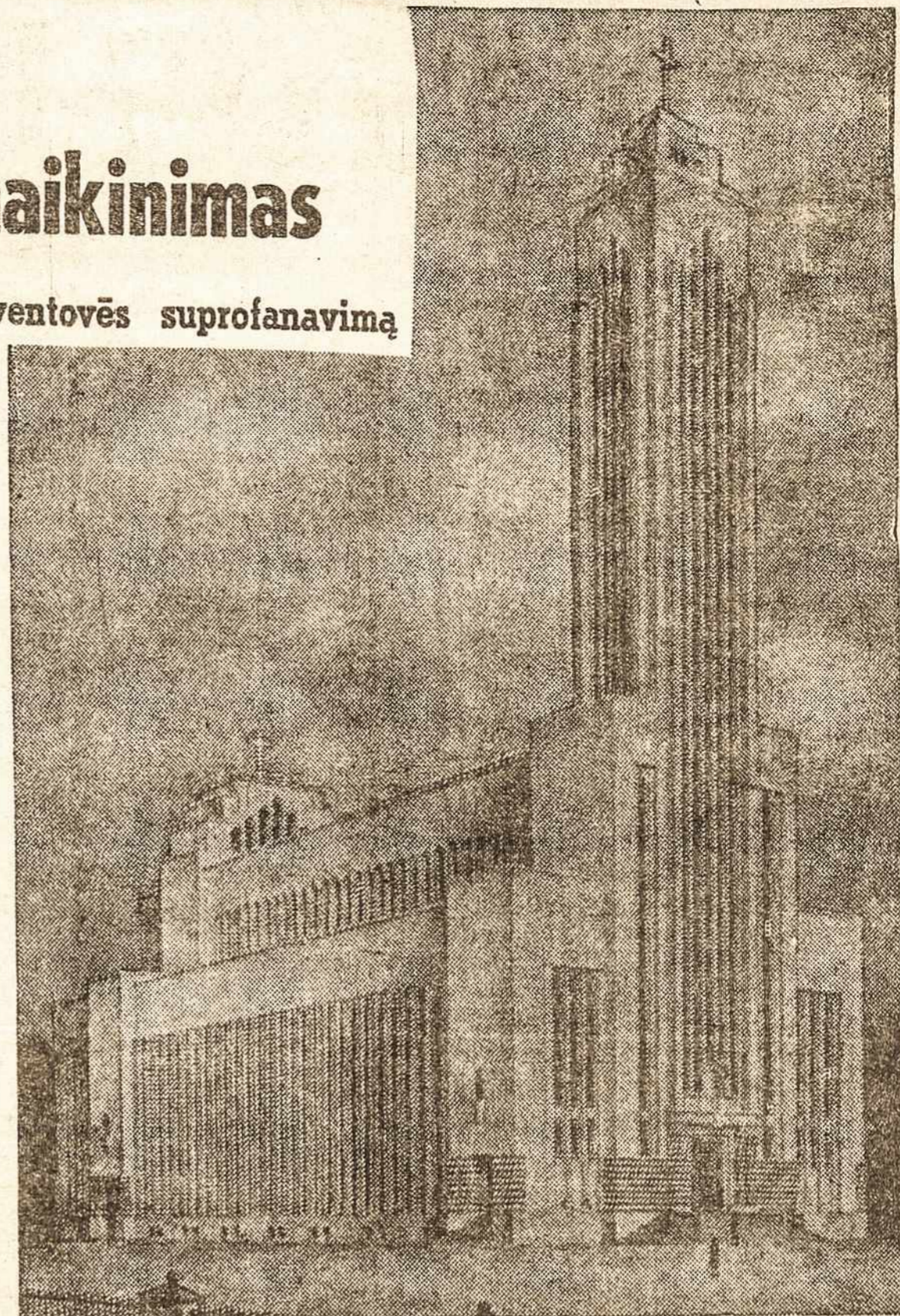
Kadangi bažnyčios pastatas buvo labai tvirtas ir didelis, buvo daug vargo, kol su juo susidorojo. Jiems rūpėjo taip sugadinti paminklą, kad tauta jau nebegalėtų jo panaudoti tam tikslui, kuriam jis buvo skirtas.

Inžinieriai, dirbę prie tos bažnyčios restauravimo, pritaikant ją radijo imonei, tvirtino: "Tė milijonų, kurie sukišti į tą paminklinį pastatą, norint jį pritaikyti imonei, buvo galima 3-4 naujas gamyklas pastatyti".

Tautjonis

Prisikėlimo bažnyčia Kaune, perdirbta į radijo fabriką

(Iš Br. Kvickio archyvo)

Kultūros paminklai Lietuvoje

Daugelį metų užsitęsusi kultūros paminklų registracija baigta. „Kultūros barai“ (Nr. 4) skelbia tos registracijos apskaitą. Kultūros paminklų apsaugos įstatymu šiuo metu Lietuvos teritorijoje globama 10.220 objektų.

Istorijos paminklų sąrašas įeina 1.052 objektai. Tai daugiausia su revoliucine veikla, sukilimais ir antruoju pasauliniu karu susiję dalykai. Likusioji dalis yra žymiųjų rašytojų, dailininkų, muzikų, mokslininkų memorialiniai objektai.

GINTARO KRAUTUVĖ

Philip Norman sekmadieninėje „Times“ laidoje (vasario 22 d.) gana įmantriai aprašo garsiąją Londono Bond Street, kurioje yra susitelkusios nors ir ne didžiausios, bet pačios prabangiausios krautuvės. Tarp kitų jis mini Sac Frères gintaro krautuvę, kurioj visą dieną sėdo mažai ką turėdamas veikti John Hunger. Straipsnio autorius pasididžiūdamais rašo, kad tai esanti vienintelė gintaro išdirbinių krautuvė pasaulyje...

Štai kaip jis aprašo patį gintarą. „Tai yra pušų sultys arba salkai, susilydę tam tikrose klimatinėse sąlygose prieš 50 milijonų metų Lietuvos ir Estijos pakrantėse. Tie salkai buvo nuplauti į jūrą, o dabar vėl iš jos išskalaujami. Gintaro taip pat yra Rumunijoje, Burmoje ir Kinijoje. Gintaras yra lengvas ir švelnus; malonus pažiūrėti ar paliesti. Kartais galima pamatyti gintaro lašę užsilikusią musę ar vorą.“

Gintaras daugiausia esąs vartojamas kaip talismanas...

Archeologijos paminklų suregistruota 3.367. Iš jų 1.515 yra vadinamosios respublikinės reikšmės objektai. Patys įspūdingiausi ir stambiausi archeologijos paminklai yra piliakalniai. Jų Lietuvoje suregistruota 672 — dvigubai daugiau nei Estijoje ir Latvijoje. Toliau eina kapynai (pilkapynai ir senkapiai). Jų, sudėjus abejus į krūvą, rasta 2.290. Be to, suregistruota 69 alkakalniai (kulto vietos) ir 8 kulgrindos — slapti keliai, išgrįsti per neišbrendamas balas.

Architektūrinių paminklų suregistruota daugiau kaip tūkstantis. Iš jų išsiskiria gynybiniai įrenginiai (miestų vartai, pilių mūrai) ir architektūriniai pastatai. Atskirai suregistruota liaudies architektūra, į kurios sąrašus pateko 39 kaimai, 72 sodybos, 94 atskiri pastatai — iš viso 1.268 pastatai. Šioji registracija turės ypatingai didelės reikšmės, nes pertvarkant Lietuvos kaimą, tie pastatai yra pasmerkti išnykti.

Dailės paminklų sąrašas apima 2.834 profesinės dailės ir 1.929 liaudies dailės pavyzdžius. Skulptūros kūrinių užregistruota 476. Liaudies skulptūrų suregistruota 624 ir liaudies tapybos objektų — 166. Į sąrašą pateko 31 Vinco Svirskio skulptūrinis kryžius, tebestovį Panevėžio rajonuose.

Ši kultūros paminklų registracija yra labai naudingas darbas ir nusipelno ypatingo įvertinimo.

• Lietuviškoji šeima yra mažoji Lietuva, kurioje auga ateities tauta

PAVERGTŲ LIETUVŲ

GINTARO MUZEJUS

Palangoje veikiančias gintaro muzėjus pernai susilaukė beveik 300.000 lankytojų. Sezono metu kartais per vieną dieną jį aplankydavo apie 5.000 vasarotojų ir svečių. Šiuo metu muzėjuje yra maždaug 15.000 įvairių gintaro rodinių, kasmet papildomų naujais radiniais iš jūros ir sausumos. Gintaro dirbinių palieka ir muzėjuje rengiamos gintaro meistrų K. Simanonio, P. Balčiaus, Irenos ir Felikso Pakutinskių parodos. Muzėjaus darbuotojai dabar ruošia specialią kartoteką, kurioje kiekvienas gintaro gabalėlis turės atskirą kortelę. Joje bus pažymėta to rodinio radimo vieta, laikas, savybės. Nuolatinė gintaro paroda ateityje užims ir antrąjį pastato augštą.

KURSANTAI IS UŽSIENIO

Siemetinę IV lituanistikos kursų laidą Vilniaus universitete sudarė 29 mūsų išeivijos jaunuoliai, klausę paskaitų 114-toje filologijos fakulteto auditorijoje liepos 5 — rugpjūčio 12 d.d. Šiek tiek informacijų apie šią grupę pateikia Leonardas Aleksiejūnas "Gimtojo Krašto" 19 nr. Iš jo sužinome, kad kursų vadovais buvo dėstytoja V. Jurkuvienė ir vyr. dėstytojas S. Venckevičius. Išleistuvių vakare rugpjūčio 13 d. dalyvavo universiteto rektorius prof. dr. J. Kubilius, prof. dr. Z. Zinkevičius, docentai A. Jovaiša ir J. Kabelka, matyt, taip pat dalyvavę kursų programoje, ir "Tėviškės" draugijos prezidentas pirm. P. Petronis. Universiteto kavinėje kiekvienas kursantas tarė padėkos žodį, net ir tie, kuriems teko susilaukti dvejetukų su pliusu už netobulą lietuvių kalbos tartį ar rašybą. Dalį kursantų pavardžių atskleidžia L. Aleksiejūno rašinys ir parašai po nuotraukomis. Iš JAV kursuose dalyvavo Virginija Irlikytė, Jonas Budraitis, Regina Bernotaitė, Audronė Klimaitė, Gedas Grinys, Viktorija Norvilaitė, Virgilijus Krapauskas, Raimondas Sidrys, seserys Rita ir Virginija Jelionytės; iš Kanados—Vida Juzukonytė, Australijos — Ugnė Kazokaitė. L. Aleksiejūno teigimu, kursantai ne tik mokėsi lituanistikos, bet ir dalyvavo dešimtyse susitikimų, ekskursijų, apkeliaavo didelę respublikos dalį. Nuotraukos liudija, kad jiems teko lankytis Baltijos pajūryje, Anykščiuose, ten veikiančioje vyno gamykloje, Lietuvos Rašytojų Sąjungoje susitikti su valdybos pirmininko pavaduotoju Vytautu Bubniu, Lietuvos paminklų konservavimo institute — su vyr. architektu Vytautu Dvareiškiu.

APDOVANOJO J. MIZARIENĖ

Vilniškė augščiausioji taryba prezidento įsakymu "nusipelnusios kultūros veikėjos" vardą suteikė okupuotoje Lietuvoje vėl viešėjusiai Jėvai Mizarienei, komunizmo garbintojai iš JAV. Prezidiumo pirm. A. Barkauskas, suminėdamas jos nuopelnus, pradėjo nuo paslaugų Sovietų Sąjungai: "Jūs, kaip ir daugelis pažangiųjų užsienio lietuvių, nemažai pasidaravote, kad Amerikos tautos

sužinotų tiesą apie pirmąją pasaulyje socializmo šalį, apie internacinalinę Tarybų valstybės misiją vardan žmonijos pažangos..." ("Komjaunimo Tiesa" 167 nr.). Tik paminėjęs sovietinės kompartijos sekr. L. Brežnevą ir jo garbinamą Helsinkio konferenciją, A. Barkauskas užsiminė ir apie J. Mizarienės nuopelnus gimtajam jos protėvių kraštui, kuriam ypatingas dėmesys buvo skiriamas dirbant JAV ir Sovietų Sąjungos tautų savitarpio supratimo labui. Komunizmui tarnaujantys politiniai darbai neturi nieko bendro su kultūrine veikla. Jėvai Mizarienei žymiai geriau būtų tikęs Lenino ordinas. Garbės vardo suteikime dalyvavo ministrų tarybos pirm. J. Maniušis, pirmasis pavaduotojas K. Kairys, vilniškės kompartijos centro komiteto užsienio ryšių skyriaus vedėjas pavaduotojas A. Simanavičius, užsienio reikalų ministerio pavaduotojas V. Zenkevičius, kinematografijos komiteto pirm. E. Juškys, žurnalo "Komunistas" red. G. Zimanas ir atsargos gen. P. Petronis, "Tėviškės" draugijos pirmininkas.

SPEKULIACIJA DEGTINE

"Tiesos" korespondentas B. Čekanauskas šio dienraščio 30 nr. paskelbė reportažinio pobūdžio rašinį "Alkoholis ir skausmo ašara" apie spekuliaciją degtine Kaune ir Kėdainiuose. Konkrečiai jis paliečia tik du atvejus, į kuriuos redakcijos dėmesį atkreipė skaitytojų skundai. "Kauno baldų" įmonės darbininkus Kranausko gatvėje svaigalais aprūpina medinio namo nr. 88 šeimininkė. Viena darbininkė B. Čekanauskui atvirai pareiškė: "Taip. Tame name perpardavinėja degtinę. Ir užkandos ten pasiūlo. Butelis ir sumuštinis — penki rubliai..." Dėl šių paslaugų jau nekartą teko pasiūsti girtus darbininkus namo. Kėdainiuose degtinės spekuliacija ver-

tėsi Jonavos remonto statybos montavimo valdybos nr. 8 darbininkė Marija Kanagorova, su niekur nedirbančiu savo vyrų gyvenanti Šėtos g. vė 81 nr. Degtinę ji pardavinėdavo to didžiulio namo bendrabutiečiams ir net vienos profesinės technikos mokyklos moksleiviams. Dėl B. Čekanausko atskleistų faktų M. Kanagorova jau buvo perspėta darbovietėje ir nubausta pinigine bauda. Šie du spekuliacijos pavyzdžiai teuzgriebia pačią ledkalnio viršūnę. Platesnį vaizdą atskleidžia B. Čekanausko rašinio įvadas: "Ankstytas rytas. Parduotuvės dar uždarytos, o gatvėje jau svirduliuoja piliėtis. Arti nėra parduotuvės arba ji vakare jau nedirba, o taurelės mėgėjai gauna nusipirkti butelį. Kur?"

PROPAGANDINIAME VEŽIME

K. Račkausko pranešimu "Tiesos" 65 nr., Anykščių rajono mokyklų kraštotyrininkai tyrinėjo ateizmo istoriją šio rajono apylinkėse. Geriausio įvertinimo susilaukė Skiemonių vidurinės mokyklos ir Surdegio aštuonmetės mokyklos kraštotyrininkų darbai. Skiemoniečiai su vadove mokytoja A. Krištaponiene rinko gyventojų atsiminimus, pasakojimus bei nuotraukas apie "vietos dvasininkų reakcinę veiklą buržuazijos val-

dymo metais" ir komunistinių tradicijų plitimą. Šis trumpas pranešimas dar kartą liudija vis platesnį kraštotyrininkų išodinimą į propagandinį kompartijos vežimą. Seniau kraštotyrininkai pagrindinį savo dėmesį skirdavo istorinei Lietuvos praeičiai. Liaudies menui ir dainoms, o dabar vis labiau yra verčiami domėtis kolchozų bei įmonių istorijomis, ateizmo apraiškomis, Maskvai tarnavusių partiečių veikla, žuvusiais sovietų partizanais ir kariais. V. Kst.

PALAIDOJO KUN. J. NIURKA

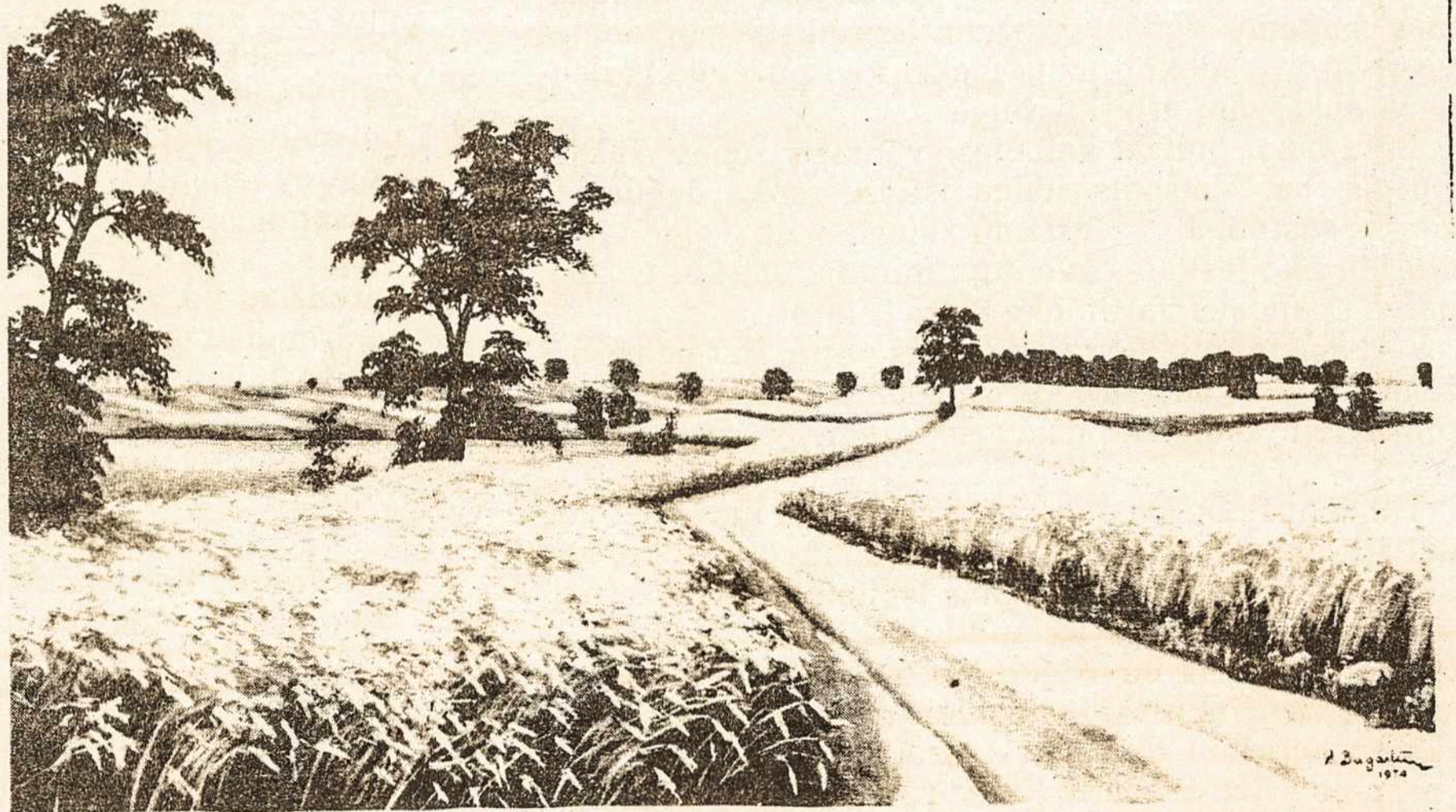
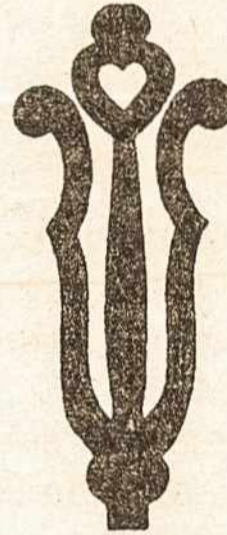
Utenos klebonas a.a. kun. Juozas Niurka mirė rugsėjo 30 d., ištiktas širdies smūgio. Velionis buvo gimęs 1913 m., baigęs Kauno kunigų seminariją, kunigu įšventintas 1937 m. Pastoracinį darbą pradėjo vikaru Užpaliuose. Vėliau vikaro ir klebono pareigas ėjo kitose Panevėžio vyskupijos parapijose, kol pagaliau buvo paskirtas Utenos klebonu. Velionies laidotuvėse dalyvavo labai daug parapijiečių ir net jaunimo, 152 kunigai. Laidotuvių apeigoms vadavo Panevėžio vysk. R. Kriščiūnas. V. Kst.

PRIE DANGAUS VARTŲ

Pasakojama, kad Sov. Sąjungoje neleidžiama skelbti žmonių skaičiaus, žuvusių per lėktuvų ar traukinių avarijas. Išimtis daromos tik tada, kai žuvusiųjų skaičius neprašoka septyniolikos.

Tokiu būdu ir Žaslių traukinio katastrofoje žuvusiųjų skaičius oficialiai vietiniuose laikraščiuose buvęs paskelbtas — 17 žuvusių. Tuo tarpu katastrofoje iš tikrųjų žuvę daugiau kaip šimtas žmonių. Nukeliavę prie dangaus vartų, jie, kaip nelaimės aukos, pasiprašė šv. Petro įleidžiami. Atidaręs sunkius dangaus vartus, žilasis dangaus sargas atskaitė 17 vėlių, įleido jas į vidų ir užtrenkė vartus. Antroje pusėje liko dar koks šimtas ir jie pradėjo triukšmauti, reikalaudami įleisti. Tad šv. Petras iškišo galvą pro vartus ir pasakė:

— Tai jūs manote, kad aš neskaitau tarbinės Lietuvos laikraščių?..

Taip vaizduoja Lietuvos laukus brandos metu dailininkas Petras Bugailiškis, mėgstas piešti tėvynės kraštovaizdžius

Vytautas Tamulaitis . KALĖDINIS VAIZDELIS

VYTUKO MALDA

Tai atsitiko Kalėdų naktį dangaus rūmuose. Tenai, mėlynuose žvaigždynų skliautuose, kur buvo Viešpaties karalystė, visi ligi vieno, kaip ir čia žemėje, ruošėsi didžiajai taikos ir ramybės šventei.

Angelų chorai neišsiskirstė po paskutinių repeticijų dangiškuose soduose, nė vienas nenuėjo atsikvėpti prie trykstančių džiaugsmo šaltinių, o lūkuriavo čia pat, prie didžiosios Viešpaties sosto salės. Visame danguje blizgėjo trimitininkų sidabro ragai, cimbolai ir būgnai. Orkestrantai šluostinėjo paskutines dulkeles nuo savo auksinių triūbų ir perlinių fleitų. Visi buvo pasiruošę pasirodyti Viešpačio akyse. Jų palaiminto grožio melodijos tuojau turėjo suskambėti dangaus aukštybėse Dievo Sūnaus garbei, kuris šią šventąją naktį buvo gimęs žemėje, Betlėjaus tvartelyje...

Po skardaus archangelo trimito, prasivėrė žvaigždėtos durys. Šventųjų pulkai, su alyvų šakelėmis rankose, įėjo į didžiąją salę. Kankiniai su raudonomis rožėmis apsupo Viešpaties sostą. Ant jo ažuolinių pakopų susėdo baltais rūbais nekaltosios mergelės. Susstojo pranašai ir šventieji tėvai. Bažnyčios daktarai su ilgom, baltom barzdom laikė rankose storas išminties knygas. Bet arčiausiai prie Viešpaties sosto šokinėjo kūdikiai ir vaikai. Jie savo rankutėmis tąsė ir čiupinėjo sosto papuošalus ir aukso kutus. Niekas jiems to nedraudė, nes Viešpats juos labiausiai mylėjo. Už tai jų balti rūbai ir nekaltos akys žibėjo kaip rytmečio rasa lino žieduose. Tai buvo spindintis jaunystės grožis, kuriuo žavėjosi net angelai...

Staiga sušvito visas dangus stebuklinga šviesa. Suskambėjo trimitai, būgnai ir sidabro ragai. Dangiškoji muzika sudrebino žvaigždynų skliautus. Iš tūkstančių šventųjų krūtinų nuaidėjo galingos giesmės žodžiai:

— Garbė Dievui aukštybėse.

Visi nulenkė galvas prieš Tą, kuris žengė į savo sostą, vienoje rankoje laikydamas saulę, o antroje žemę. Iš dešinės Joėjo dangaus ir žemės karalienė Marija. Ant jos galvos spindėjo dvylikos žvaigždžių karūna.

Kai Viešpats atsisėdo į sostą, prieš jį išėjo šventasis Jonas Auksaburnis. Žemai nusilenkęs, jis atsikosėjo ir tarė:

— Viešpatie, šiandien mes švenčiame Tavo gimimo dieną žemėje. Viešpatie... — pakartojo jis, ieškodamas tinkamų žodžių gražiau išsireikšti, norėdamas visų vardu padėkoti už tą meilę, kad nužengė iš dangaus aukštybių atpirkti žemės.

Būtų labai gražiai kalbėjęs šventasis Jonas Auksaburnis, bet Viešpats staiga ištiesė ranką duodamas ženklą sustoti. Jis klausiamu žvilgsniu apžvelgė visus, lyg būtų ko ieškojęs šventųjų minioje. Paskui pasuko galvą į dangaus vartininką Petrą ir tarė:

— Neužrakink, Petrai, dangaus vartų. Dar negrižo iš žemės Kalėdų angelas, kuris uždeginėja ten prie mano prakartėlių dangiško džiaugsmo ugneles. Jis vėluojasi...

Labai nustebo šventieji tai išgirde. Kai kurių net veidai apsiniaukė. Niekada dar taip nebuvo atsitikę, kad kas nors pavėluotų į dangaus iškilmes. Pats Viešpats Dievas dabar turėjo jo laukti. Ne, už tai Viešpats nepyko. (Tegu) jis buvo gerumo ir meilės karalius. Tai žinojo visi. Tik niekaip negalėjo suprasti, šventieji, kokia turėjo būti didelė ir svarbi priežastis, kad laiku nespėjo grįžti iš žemės Kalėdų angelas. Ir jo dabar net pats Viešpats laukė. Neramiai visi dairėsi į didžiasias

duris. Štai jos jau prasivėrė. Pavėlavęs angelas sukniubo prieš Viešpaties sostą. Nė mažiausio šnabzdėsio nebuvo girdėti aplink. Su tokiu dideliu atsidėjimu visi klausėsi, ką jis dabar pasakys.

— Atleisk man, Viešpatie, — ištarė angelas. — Užtrukau prie paskutinės prakartėlės, kurią vos suradau vargingoje tremtinių koplytėlėje. Čia mane sulaukė mažo berniuko malda. Kiekvieną jos žodelį surinkau ir atnešiau Tau. Juk Tu, Viešpatie, įsakei visuomet išklausyti ligi galo kūdikių, maldų ir surinkti visas jų ašaras, kad nesusimaišytų su drumzlinu žemės skausmu.

Angelas pabėrė vaiko ašaras prie Viešpaties kojų, tokias tyras ir blizgančias, lyg ne ašaros, o smaragdo ir perlų akmenys būtų buvę jo riešutėse. Pažiūrėjo Viešpats į jas ir tarė angelui:

— Kalbėk toliau!

— Tas berniukas klūpojo, sudėjęs rankutes, prie prakartėlės ir, žiūrėdamas į Tave, paguldytą edžiose, taip meldėsi: — O Mažytis Vaikeli, kuris šiandien gimei Betlėjaus tvartelyje, taip pat neturėjai savo namų, kaip ir aš. Tavo Mamytė taip pat bėgo nuo pikto karaliaus į svetimą kraštą. Tu gali už tai gerai suprasti, kaip nejauku ir nesmagu svetimoje pastogėje. O aš jau trečią kartą švenčiu Tavo gimimo šventę ištrėmime. Man byra ašaros, kai prisimenu Kūčias savo tėvų baltoje seklytėlėje. Ak, koks džiaugsmas būtų vėl pajusti aną mielą šilumą, kuri globė mūsų laimę. Jėzuli, atiduok man mano namučius, atiduok kiemą, smėliu nubarstytais takeliais, atiduok sodą, su strazdo daina alyvų krūmuose. Aš atėjau prie tavo prakartėlės, kad galėčiau to paprašyti. Tu savo gailestinga ranka uždengi nuo priešų pelytės urvelį, vabalėlio namelius. Tau gaila išdraskyto krūme paukštytės lizdelio ir giliai Tau į širdį smenga jos graudi giesmė. Pažiūrėk, Viešpatie, ir į mūsų akis, išgraužtas ilgesio. Tegu greičiau išėina iš mano tėvelių kiemo tie, kurie atėjo į mūsų namus pikti ir pilni keršto. Neleisk, Viešpatie, tiems piktiems žmonėms mindžioti mūsų žemės ir laužyti iš pakelių Tavo kryžius. Tu žinai, kaip mes ją mylime ir kaip sunku buvo mums ją palikti. Tėvelis vis atsisukęs žiūrėjo, o mamytė slapta šluostėsi ašaras. Mes ją palikome, tikėdami Tavo teisingumu ir su viltimi, kad greitai grįšime. O kiek jau laiko praėjo! Laukiame šaltuose barakuose ir nesulaukiame savo grįžimo. Niekas mūsų neatjaučia, niekas nesupranta. Visi mūsų nekenčia, lyg būtume koki valkatos ir neturėtume savo namų. Gražink, Viešpatie, mums tėvynę, gražink mūsų namus! Kaip pavaršarį vedi paukšteliu į atgimstančią žemę, parvesk ir mus ten, kur balta seklytėlė stovi prie kelio... Tegu ir kiti neniekina mūsų, lyg neturėtume širdies. Tegu negalvoja jie, jei neturime namų, tai neturime nei garbės, nei meilės, nei ilgesio. Apšviesk, Viešpatie ir mūsų gatvėje gyvenantį vokietuką Gunterį, kuris laido į mane akmenimis ir šaukia: „Lauk, auslenderi, iš mūsų gatvės...“ Nepyk ir ant manęs už tai, kad jam kelis syk parodyčiau liežuvį ir špygą. Žinau, kad tai labai negražu. Daugiau taip nedarysiu.

Neužmiršk, Viešpatie, ir mano dėdės Liudo, kuris visuomet per Kalėdas pas mus atvažiuodavo ir man atveždavo dovanų. Tėvelis sako, kad jis dabar, tur but, yra partizanas, šala miške be pastogės. Apsaugok jį ir jo draugus nuo pavojų ir sustiprink širdį tikėjimu, kad vėl greitai visi pasimatysime ir susitiksime. Tu šiandien užgimei Betlėjaus tvartelyje ir atneši visiems daug džiaugsmo. Duok trupinėlių jo ir mums. Aš nieko neprašau, ką Tu negalėtum ištesėti. Juk ir Tu mylėjai savo tėvų namelius žemėje ir, kai buvai mažytis, man mamytė pasakojo, žaidei kiemelyje ir nulipdei iš molio pilką paukštelį — lakštingalėlę.

Ko tu liūdnai šypsaisi prakartėlėje, Jėzuli? Tu taip meiliai žiūri į mane. Aš žinau, kad tu išklausysi mano maldą. Jei tu kartais užmirštum, ko aš prašiau, tai Tavo mamytė Marija primins. O dabar eisiu namo. Man jau šalta: Mamytė man neturėjo iš ko numegzti šiltų pirštinių ir kojinių. Vaje, būčiau ir pamiršęs, Jėzuli, ką Tau atnešiau, dovanų. Žinau, Trys Karaliai Tau atneš aukso ir myros, bet vargšai piemenėliai, kurie stovi prie tavo prakartėlės, nieko neturi. O dabar labai sunku ką nors gauti. Viską reikia su vokiečiais ant daiktų mainyti. Štai, paimk plytelę šokolado. Jis labai skanus. Teta sakė, kad su riešutais. Ji man jį padovanojo, bet aš atnešiau Tau. Padėsiu štai prie Tavo rankutės. Suvalgyk, kai vienas liksi. O dabar sudiev! — pabaigė angelas vaiko maldą ir ištraukė iš po savo baltų rūbų susuktą popierėlyje plytelę šokolado. Padavė ją Viešpačiui ir nusišluostė akis.

Viešpats paėmė į rankas, ilgai berniuko kišenėje išnešiotą dovaną ir vartė savo pirštuose. Jo akys staiga sustojo prie vieno plytelės kampo, kur buvo praplėštas popierėlis. Didžios pagundos metu berniukas buvo mažą trupinėlių atkandęs. Ten buvo likę dviejų mažų dantukų žymės. Nusišypsojo Viešpats ir jo gerų akių kampučiuose sublizgo ašara.

— Tai brangi dovana, — tarė jis, rodydamas šventiesiems. — Padėkite ją, šventas Ambrozijau, į spintą, šalia ano našlės skatiko. Aukso raidėmis užrašykite ant popierėlio, kad tai Petraičių Vytuko dovana mano 1947 metų gimimo dienai...

Paskui Viešpats pasuko rankoje žemę ir kalbėjo toliau:

— Štai, šičia, jo tėvynė Lietuva. Per šituos tamsius miškus teka Nemunas...

Šventieji tėvai ištiesė savo ilgas, žilas barzdas ir sužiuro į tą žemės kampelį.

— Čia ant Nemuno kranto Pažaislis, ten Šiluva ir Aušros Vartai, — ištarė susijaudinusi Marija, Dievo Motina. — Tai garsiosios mano garbinimo vietos, kur tiek daug karštų maldų sudėjo šios šalies taikingi gyventojai. Neužmiršk, Sūnau, kaip jie dabar kenčia...

— Ir aš prisimenu, — atsiliepė šv. Kristupas, kuris gerai mokėjo geografiją. — Tai graži rūtų ir smūtkelių šalis...

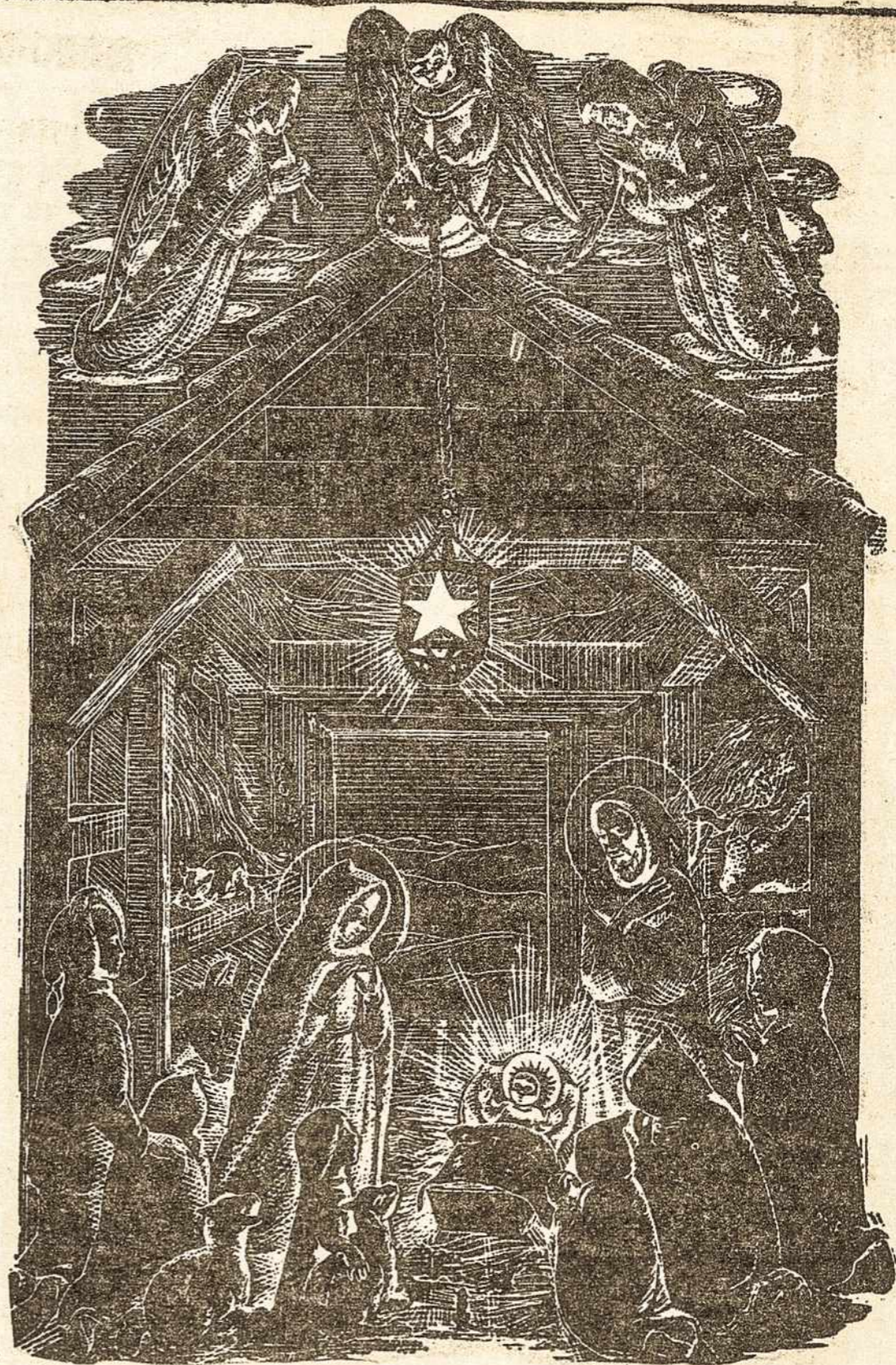
— Buvo kada... — sušuko karštai šv. Kazimieras, Lietuvos globėjas. — O dabar ašarų ir dejonų žemė, nekaltai tekančio kraujo ir skausmo žemė. Pasigailėk, Viešpatie, šitos nelaimingos tautos. Nesulauks ji, kol ją atsimins žemės valdovai. Užsistok Tu už jos šventas teises. Gana jau prikentėjo ištrėmime mano tautos vaikai, gana jau priklaidžiojo svetimose žemėse. Pakankamai, Viešpatie, sugėrė svetimi keliai jų ašarų ir kraujo. Šito žemėje niekas nemato. Kartais net tyčia užsimerkia, kad nematytų to didelio skausmo bedalių žmonių. Jei Tu dabar, Viešpatie, užmirši šią gintaro šalį, tai kas gi kitas ją atsimins...

— Negali, Sūnau, jos užmiršti. Aš nuolat Tau priminsiu, — ištarė Marija. — Ir Petraičių Vytukas pasitiki manim, kad Tau priminsiu, ko jis prašė...

Klausėsi Viešpats jų žodžių. O kai jie baigė, Jis vėl pasižiūrėjo į žemę. Štai stovėjo Vytuko sodyba, prie pat Nemuno kranto. Ji buvo gražiai dėdės Stasio apsodinta medeliais. Bet didelis sodas jau buvo vėjų aplaužytas, kiemas apleistas, tvoros nudraskytos. O kryžius ant kalno su nuplėšta Kančia, apdaužytas akmenimis.

— Ar tokie žmonės čia anksčiau gyveno, Viešpatie? — paklausė šv. Kazimieras. — Ar neskauda širdies visa tai matant?

Išvagojo Viešpaties veidą skausmas. Jis nukreipė akis į snieguotą mišką anapus Nemuno ir pamatė ten

giliame raiste gulintį dėdę Liūdą su savo draugais. Išbalę jų veidai buvo išvarginti nemigos naktų ir šalčio. Niekas jiems šią šventąją naktį neatnešė baltos plotkelės, gabalėlio pyrago. Jie dalinosi ir kramtė sudžiūvusią duoną, vilgydami sniego grumulėliais...

— Palaimink, juos, Sūnau, — prabilo Marija. — Jūk šventa jų kova už savo gimtos žemės laisvę.

Susigraudino Viešpats ir palaimino juos savo ranka. Visi jie tuoju pašoko nuo žemės, pajutę krūtinėje dangišką šilimą. Iškėlė į dangų rankas (ir) galingu balsu sušuko:

— Jaučiame, Viešpatie, kad Tu mus laimini ir stiprini šioje kovoje. Mes mylime Tave ir šią vargo žemę. Mes mylime taip pat ir savo priešus. Mes nenorime jų žudyti. Tu apšviesk jų protą ir įdiek į jų širdis taikos meilę. Mes nieko daugiau nenorime, tik šitos šventos Tavo teisės, kurią mums davei — laisviems gyventi ir mirti ten, kur mes laisvi gimėme...

— Taip, tai jų šventa teisė, — tarė Viešpats ir pakilo savo soste. Dabar į jį sužiuro visų šventųjų ir angelų akys.

— Išklausyk Vytuko maldos, — vėl pakartojo Marija. — Jūk Tu niekada, Sūnau, neatmeti kūdikio prašymų...

— Negailėstingas būčiau, jei šito nepadaryčiau, — ir garsiai, net žvaigždynai ir dangus nuo jo balso skambėjo, Viešpats prabilo:

— Tegul džiaugias Vytukas, ko širdis jo taip troškol...

Archangelų sidabro trimitai skardžiai suskambėjo. Jų balsas nuskrido žvaigždynais, pranešdamas dangui, kad Viešpats vėl išklausė vienos, nuoširdžios maldos. O angelų choras galingai giedojo.

— Garbė Dievui aukštybėse, o taika ir ramybė žemėje geros valios žmonėms.

MŪSŲ LIETUVA Iliuzijoms

MANO MOKYKLA

Anksti rytą atsikėliau,
Į mokyklą greit skubėjau.
Ten nuėjęs nudžiugau,
Savo draugą sutikau.
Tuoį skambutis suskambėjo
Ir į vidų, suėjom.
Linas sako: Bus blogai,
Pamokų nepadarei.”
Vis išeina man gerai,
Rodė filmą atvirai.
Rodos, mokausi gerai,
Kalba sekasi blogai.
Kai užaugsim dideli,
Ta kalba bus mums brangi

Edis Bartnikas,

Hamiltono Vysk. M. Valančiaus

lit. m-los V sk. mokinys.

Canada. (“Mokyklos atgarsiai”)

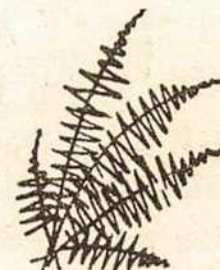
Ar nepanašūs į grybus? Piešė Ričardas Blinstrubas, Marquette Parko lit. m-los mokinys.

LIETUVYBĖ

Man reikia lietuviškai kalbėti ir laikytis lietuviškų papročių. Reikia mėginti išlaikyti savo lietuviškumą, juk reikės mokytis savo vaikus apie Lietuvą, kad jie būtų geri lietuviai.

Rena Vyšnionytė, 12 sk.

Abu Clevelando Šv. Kazimiero lit. m-los mokiniai.

DU PASAULIAI

Jaučiuos, lyg aš esu dalis dviejų pasaulių: vieno — lietuviško, o antro — amerikoniško. Lankau amerikonišką mokyklą ir darau, beveik visa, ką mano amžiaus amerikoniukės daro, bet be to dar dalyvauju lietuviškose organizacijose ir lankau lituanistinę mokyklą. Mano nuomone, šie du pasauliai, kartais sueidami, kartais atsiskirdami ir dažnai susimaišydami, apsprendžia, kas aš tikrai esu.

Sigutė Lenkauskaitė,

Clevelando Šv. Kazimiero lit. m-los, XI sk. mokinė. (“Pavasario derlius”).

MEILĖ LIETUVAI

Aš myliu Lietuvą. Lankau lietuvišką mokyklą, priklausau lietuviškoms organizacijoms, einu į lietuviškas mišias, kausu radijo valandėlės ir skaitau lietuviškus laikraščius.

Linas Johansonas, 12 sk.

(“Pavasario derlius”)

KALEDŲ SENELIS

Dengia sniegelis rudens lapelį,
Beria sniegulės taką, kelelį,
Kloja žemelėj patalą baltą,
Tiesia ant upių ledelį šaltą.

Žiema, žiemužė, kas gi išmokė
šokti snieguolių baltąjį šokį?
Eglių šekelės sniegulėm baltos,
O ant berželių pakibę šaltos.

Puošia jos namą, gatvę, bažnyčią,
Blizgantį kryžių ir varpinę,
Kloja ir kloja taką Kalėdų,
Jau ir senelis į roges sėdo.

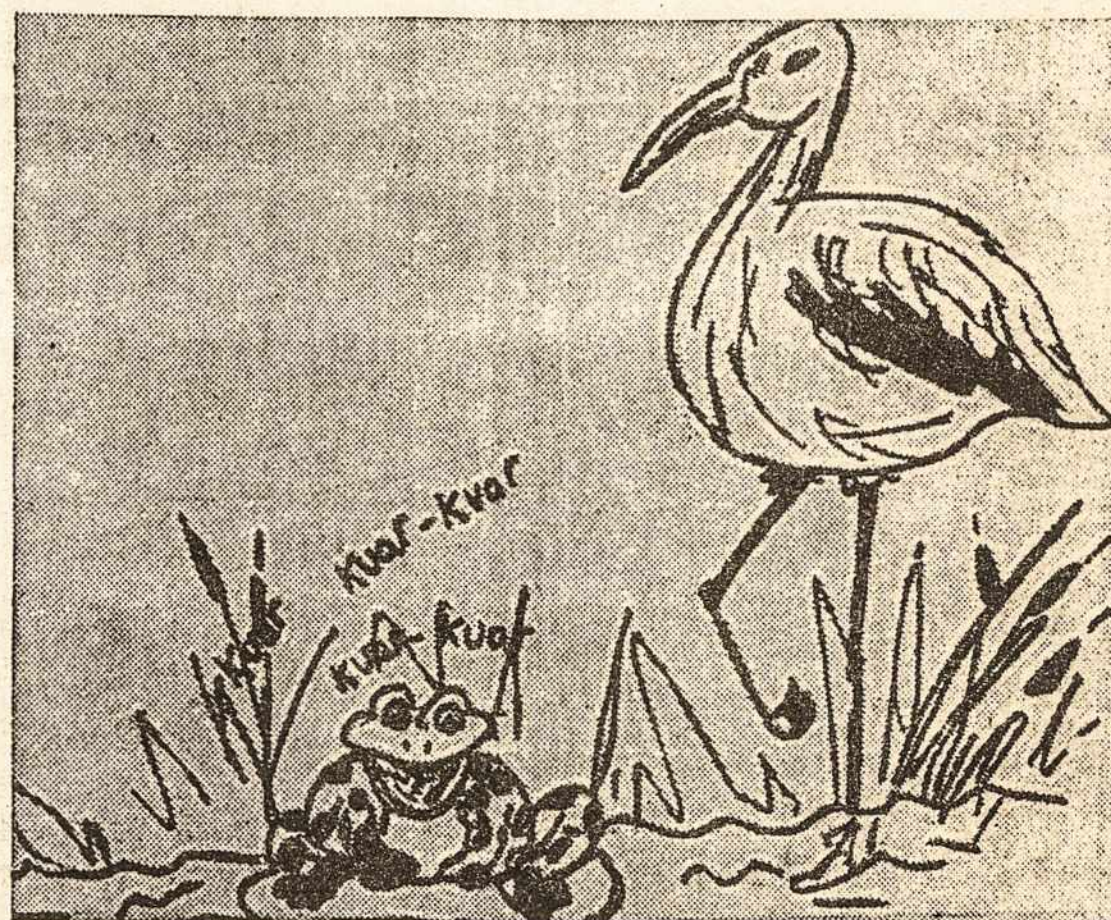
Greitai jis žengė per sniegą baltą,
Suveržė diržą, užsegė palta,
Pridėjo maišą dovanų pilną,
Paglostė barzdą šveinią, kaip vilną.

Sako bus linksma vaikams be galo,
Stovės eglutė ant aukšto stalo,
O po eglute žaislai visoki,
Spindės žvaigždėlėm, bus vis kitoki.

Kalėdų švenčių vaikučiai laukia,
Senelis sušilęs dovanas traukia,
Dovanas duoda, jas išdalina
Ir per sniegelį takelį mina.

Jį lydi nykštukai, jį seka kiškėliai,
Pro langą jam šypsos vaikučių veideliai
Kalėdos, Kalėdos, vaikai linksmi sako,
Ir krinta sniegelis seneliui ant tako.

Alb. Kašiubienė

Ilustracija. Iš “Tėvų žemė Lietuva”, Gary m-los mokinių laikraščio.

LITERATŪRA • DAILĖ • MOKSLAS

"Lietuvos Jeruzalė"

Tritomis ir keturkalbis veikalas apie Vilniaus žydus

Didžiojo sunaikinimo išvenge Vilniaus žydai laisvajame pasaulyje išleisdino iliustruotą dokumentinį veikalą "Lietuvos Jeruzalė" keturiom kalbom — hebrajų, anglų, žydų (jidiš) ir rusų. Nors veikalas skirtas Lietuvos sostinei, tačiau lietuvių kalbos jame nėra, išskyrus kaikiuriuos fotostatinius dokumentus, sakymus, atsišaukimus. Redaktoriai bei leidėjai, mažai tepatyrę nepriklausomos Lietuvos gyvenimo, matyt, neįsivaikė reikalo sujungti ir lietuvišką tekstą, bent pratarmėje, kaip ženklą respekto kalbai to krašto, kurio sostinėje žydai sukūrė savo "Jeruzalę". Pagarba betgi tenka leidėjams bei redaktoriams už tai, kad jie Lietuvos vardo niekur nevengia ir tuo netiesiogiai liudija faktą, kad Vilnius ir jo kraštas yra integralinė Lietuvos dalis.

Veikalas yra didelio albuminio formato. Pirmieji du tomai (838 psl.) yra skirti dokumentinėm nuotraukom, trečiasis (mažesnio formato, 470 psl.) — bibliografijai apie Vilnių įvairiom kalbom. Pastarajame sužymėti ir lietuvių autorių veikalai. Tai nepaprastai didelio užmojo darbas, atliktas per 25-rius metus. Jo redaktoriai ir medžiagos telkėju nurodytas Leyzer Ran. Jam teko atlikti pagrindinį darbą, kuriam talkino visa eilė bendradarbių.

Minimasis veikalas atspausdintas Niujorke ant gero kalkinio popieriaus, techniškai gerai atliktas. Kadangi tai albumas, įdomu vartyti, lengva skaityti, nors puslapių skaičius labai imponuojantis. Nuotraukos bei kita dokumentinė medžiaga domina ne tik žydą, bet ir lietuvį, ir vokiečių, ir lenką, ir rusą, nes liečia daugiau ar mažiau visas šias tautybes.

Atsivertus pirmąjį puslapį, pirmiausia krinta į akis stambus veikalas pavadinimas "Jerusalem of Lithuania". Pratarmėje net trys žydų veikėjai aiškina to termino kilmę. Iš jų matyti, jog šis terminas kilo dėl žydų kultūrinio bei religinio gyvenimo suklestėjimo Vilniuje. Pasak redaktoriaus L. Ran, Vilniaus žydai buvo labiausiai persekiojama etninė grupė visais laikais. Dėlto ji buvusi verčiama tapti kiek galint autonomiška, nepriklausoma bendruomene. "Atkaklūs Vilniaus žmonės, nepaisant baisių ekonominių sąlygų, pasiekė savo tikslą ir tokias negirdėtas augštybes, kad

Vilniaus žydų bendruomenė pasaulio žydų bendruomenių buvo vainikuota "Lietuvos Jeruzalė". Ir ši užtarnautą vainiką Vilniaus žydai nešė iki kruvino galo" (psl. XVIII). Prof. Abraham Joshua Heschel aiškinimu. Vilnius įgavo sakralinį vardą ne dėl karališkų rūmų, ne dėl augštųjų kunigų, kurių ten nebuvo, bet dėl dvasinio-mokslinio žydų polėkio, dėl jų ašarų ir tikėjimo (psl. XXI).

Vilniaus žydų praeitį veikalas pradeda nuo XV š. dokumentinių ištraukų ir veda skaitytoją iki žydų sunaikinimo II D. karo metu. Lietuvos vardas šimtmečių slinktyje beveik neminimas. Jis iškyla tikrai nuo 1940 m. skyriuje "Vilnius, The Capital of Lithuania." Lietuviai minimi ypač ryšium su žydų naikinimu bei jų pagalbiniu vaidmeniu. Išspausdinta fotostatinė kopija laikinosios Lietuvos vyriausybės sprendimo pritarti forsuojamam pagalbines lietuvių policijos ir žydų koncentracijos stovyklos steigimui. Nutarimas pasirašytas Ambrazevičiaus, laikinai einančio min. pirmininko pareigas, ir ministerių kabineto reikalų vedėjo J. Švelniko. Įdėta daug nuotraukų, rodančių Vilniaus geto įsteigimą, trikalbius atsišaukimus, asmenis, dalyvavusius žydų naikinime.

Specialus puslapis paskirtas žydų geto policijos viršininkui ir jo atstovui Jokūbui Gens, kuris vadovavo žydų žygiui į mirtį. Įdėta ir ištrauka iš jo kalbos liaudies teisme. Joje J. Gens išreiškia dvideidį savo vaidmenį — paaukoti dalį žydų, kad išgelbėtų daugumą: "Norėdamas išgelbėti žydų likučius, aš buvau priverstas vesti juos į mirtį. Kad žydai galėtų išeiti į

laisvę su ramia sąžine, esu priverstas braidyti purvyne ir elgtis nesąžiningai" (psl. 439).

Plačiai ir stipriai dokumentuotas Vilniaus žydų persekiojimas, bet tik du puslapiai skirti žydų gelbėtojams. Tai viena silpniausių veikalas vietų. Ji skaitytojui sudaro klaidingą įspūdį, būtent, visi žydus naikino, išskyrus keletą retų išimčių, kai tuo tarpu jų buvo daug daugiau. Jei nėra jų nuotraukų, turėjo būti sudarytas bent sąrašas. Bet tai dalykas, kurio nepadarė nei žydai, nei lietuviai, nei kitos Vilniaus tautybės.

Taip pat nemažai vietos skirta žydų pasipriešinimui prieš naikinimą, bėgimui į miškus pas sovietinius partizanus. XVI divizijai, kurioje 55% buvo žydų, 30% lietuvių, 15% rusų ir kitų. Pagaliau viename puslapyje rašoma: "Jerusalem of Lithuania liberated!" Deja, džiaugsmas perankstyvas — netrukus "išlaisvinimas" tapo nauja vergija net ir žydams, kurie kovojo Stalino armijoje. Tas nusivylimas matyti veikalas pabaigoje, kur sakoma, kad 1945 m. Paneriuose sunaikintiems žydams (80.000) buvo pastatytas paminklas, bet 1952 m. jis buvo komunistų partijos susprogdintas. Tada likusieji Vilniaus žydai suaukojo 60.000 rb. naujam paminklui, ant kurio galėjo būti įgraviruotas tik lietuviškas ir rusiškas įrašas: "Fašistinio teroro aukoms 1941-1944". Žydų vardas net neminimas.

Veikale nusiskundžiama, kad dabartiniai sovietai leidžia veikalus įvairiomis kalbomis apie Vilnių (net arabiškai), bet niekur nemini žydų. Dėlto leidinio redaktorius L. Ran pratarmėje ir sako, jog šio veikalas uždavinys esąs "duoti dokumentinį atsaką sistematinei sovietų pastangai ištrinti ir paneigti žydų praeitį Vilniuje". Pasak dabartinių sovietinių autorių, esą žydai Vilniuje niekad negyveno. "Lietuvos Jeruzalė" niekad ne-

egzistavo (psl. XVIII).

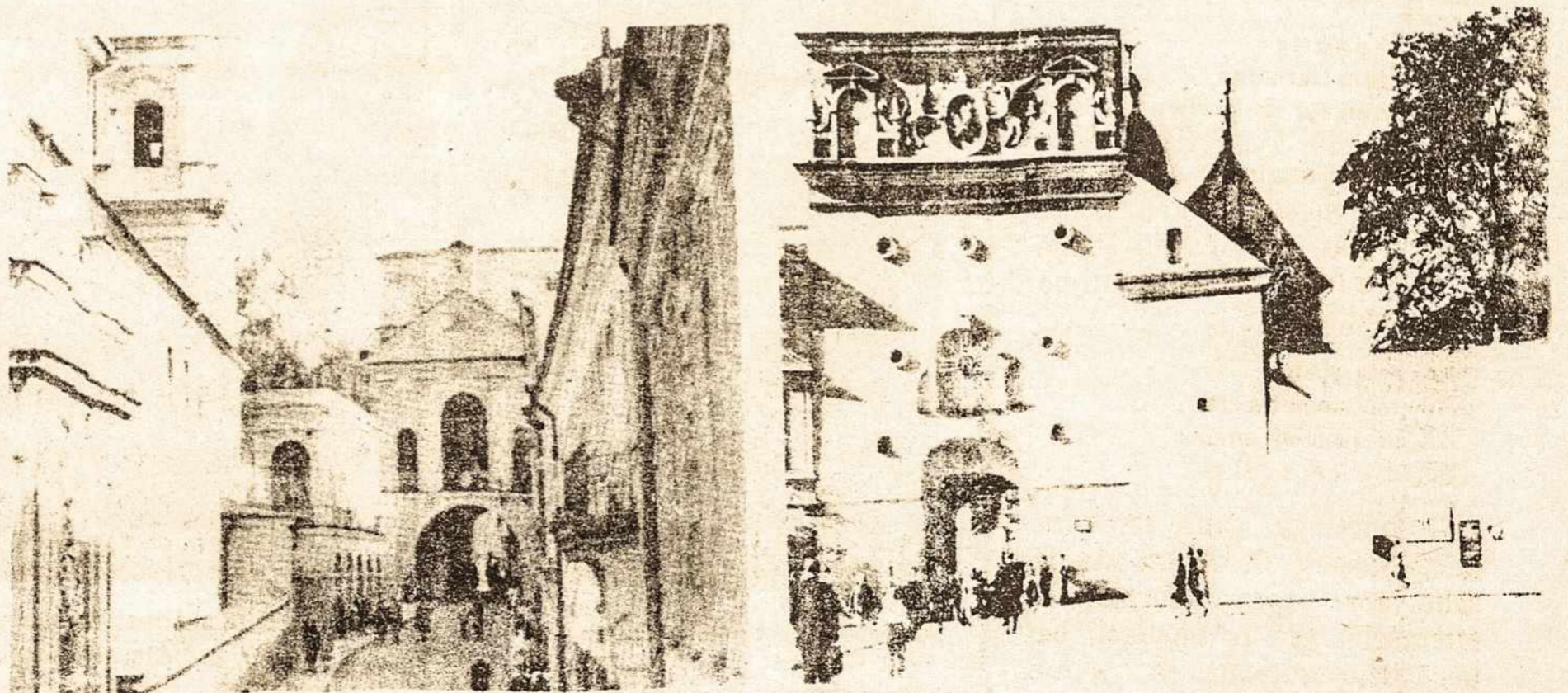
Taigi, kokia gyvenimo ironija! Žydai, kurie taip narsiai kovojo sovietinėje kariuomenėje už Lietuvos "išlaisvinimą", patys pateko naujon vergijon. Tai rodo, kad joks totalizmas nėra laisvės nešėjas.

Paskaičius "Lietuvos Jeruzalę", kyla užuojautos jausmas kurybingai Vilniaus žydų bendruomenei, pasiekusiai didelių laimėjimų dvasiniame žydų pasaulyje ir susilaukusiai tokios traukinančios tragedijos. Antra vertus, norėtusi iš veikalas autorių platesnės perspektyvos, sustėjančios Vilniaus žydų Jeruzalė su visos Lietuvos gyvenimu. Dabar išeina, kad buvo "Lietuvos Jeruzalė", bet nebuvo Lietuvos. Juk tai kraštas, kuriame žydai pasiekė tokių dvasinių augštumų. Reikėjo tad duoti bendra valstybinį Lietuvos foną, kuriam savo vietą turėjo ir sostinės ir viso krašto žydai (XIX psl. keliomis eilutėmis bandyta eiti linkme, bet nurodyta klaidinga Liublino unijos data, būtent: 1659 m. vietoje 1569 m.). Dabar skaitytojai daug sužino apie "Lietuvos Jeruzalę" kaip izoliuotą miestą, bet beveik niek neranda apie pačią Lietuvą, kurioje ta "Jeruzalė" išaugo Toksgrynai etnocentrisis požiūris siaurina veikalas vertę.

(Jerusalem of Lithuania illustrated and documented) Collected and arranged by Leyzer Ran. Volume I, II, III. New York 1974. Veikalas gaunamas Vilno In Pictures, Inc., 34-40 93rd Street, Jackson Heights, N.Y. 11372, USA. Kaina JAV \$42, Kanadoje — \$46. Pr. G

• Jaunimas yra mūsų gyvenimo saknys. Jos nudzius — išnyks ir viršūnės: garsiosios dainų šventės, didingos šokių šventės ir nebebus kam žodžio tarti dėl Lietuvos laisvės.

M. KRUPAVIČIUS

Dainuojanti širdis

Lyrinis Onos Mikailaitės debiutas

PR. NAUJOKAITIS

“Eglutės” redaktorė — Putnamo seselė Ona Mikailaitė iš tikrųjų jau yra debiutavusi pasakų knyga mažiesiems skaitytojams “Pupučio pasauliukas” (1974). Eilėraščių yra spausdinusi “Drauge”, “Aiduose”, “Trečiuosiuose Vainikuose”, “Laiškuose Lietuviams”, “Eglutėje”.

Štai po ranka turime ir pirmąjį poetės eilėraščių rinkinį “Šiapus jūros”, susidedantį iš dviejų dalių: “Šiapus” ir “Anapus”. Pirmoji dalis labiau ribojasi šio gyvenimo, gamtos, aplinkos reiškiniams, tų reiškinių išgyvenimais ir atspindžiais poetės širdyje. Antrąją dalį galėtume pavadinti tyliu poetės pasikalbėjimu su amžinybe, su pačiu Dievu. Tačiau abiejuose skyriuose juntama poetės dainuojanti širdis. Poetės santykis su šiapus ir anapus yra jausminis ir gana subtilus. Saulutė jai yra motinutė, ji girdi romantiškai dūsaujančius sodus ir laukus, ji savo vakaro dainą pina iš medžių ošimo, moka grožėtis net sudžiūvusios smilgos mėlynu šešėliu, net ir vorų kūryba nuošaliuose kertėse jai verta ekstazės, o kartu su besimeldžiančiu dūku poetė prisipažįsta:

Gana!
Gana, Dziovulėliau mielas!
Rieškučios kiauros
Ir širdis maža (18 p.).

Poetės žvilgsnis į aplinkos reiškinius yra skaidrus, giedras. Ji neaimanuoja dėl skausmo ir nesėkmių: ji kantrybės mokosi iš audros aplaužytų gluosnių, kurie plikom žaizdom į dangų žiūri, bet nesišaukia pagalbos; mokosi iš žydinčių ovelų, kurios krauna naštas nežinomam rytojui ir nieko nepaiso. Poetės optimizmas remiasi antgamtinėmis atošvaistėmis, jos kraitis yra Viešpaties veido spinduliai, o jos lūkesčiai veržiasi į rytą,

Kada visa virstu
Krištoliniu tikrumu
Ir neberekėtų čia kasdien bėgioti
Ir semtis
Iš užterštų šaltinių (48 p.).

Tad nenuostabu, kad poetė kaikada pasijunta esanti šiame gyvenime tik elgeta, giedanti po Dievo langu:

Kas rytą giedu
Nuo ankstumėlės čia,
Ak, Dievulėliau mielas,
Po Tavo langu (53 p.).

Nesudėtingą, gana ramų vidaus pasaulį O. Mikailaitė išsako labai paprasta forma. Jos eilėraščiai yra trumpučiai, bet tas žodžių taupumas ir yra poe-

tės stiprybė. Ji mažu vaizdu, nesudėtinga metafora sugeba išsakyti širdies virpėjimus, širdies dainą. Tokiu būdu beveik kiekvienas jos žodis tampa tikra lyrika, nuoširdžiu sielos atsiverimu. Sugeba poetė susikurti ir visai originalių metaforų: “kišu rudenis į kišenius... keliauju pražuvusių saulėlydžių ieškoti” (39 p.), “pro pirštus mums varva laikas” (61 p.), “kaip uždegei klevą, uždek ir mane ši audringą rudenį” (59 p.), “vainiką tau pinu iš pienui grubiais piršteliais, bet tako į tave vis nerandu per lygųjį laukelį” (56 p.), “diena atbėga pas mane voveraitės mikliais šuoliais” (23 p.), “molinės klumpės klupdo šerkšno sidabre” (23 p.), “kreiva pušaitė japoniškam peisaže man ošia ir dabar, keturkampėj kasdienybėj lapkritį sutinkant...” (21 p.).

Randame ir liaudies dainų formos elementų, auksakališkai įlydytų į individualių iškyvenimų vaizdą (saulutė motinutė, Dziovulėliau mielas, lygusis laukelis). Simbolinės gėmės O. Mikailaitės eilėraščiams teikia ir lyriškai įjungtos figūros, kaip linų rovēja, verpėja, audėja, elgeta, Magdalena, Samarietė, Rachelė, Rūta, Jieva.

O. Mikailaitės eilėraščiai yra kuklūs, paprasti ir labai trumpi. Tačiau tose miniatiūrose jaučiamas poetės įgimtas talentas,

MŪSŲ IMONĖ IR MARSAS

St. Catharines, Ont., esąs Thompson fabrikas yra skyrius TRW (Thompson-Remo-Woolwridge) firmos, sukonstruktavusios aparatą nusileisti į mėnulį. Nusileidę Marsą du “Vikingo” erdvėlaiviai jiesko ten gyvybės pradų tos pat firmos sugalvotose ir pagamintose laboratorijose. Nedidelės tos laboratorijos — vos vienos kubinės pėdos, bet jose sudėta po 40.000 dalių. Dešimties pėdų ilgio samtis išlenda iš erdvėlaivio, pasemia sauja Marso žemės, po to įtraukia į laboratoriją. Pavilgyta žemė įgalina mažytes bakterijas-mikroorganizmus pradėti kvėpuoti. Tokį kvėpavimą laboratorijos praneštų žemei. Iki šio laiko “I Vikingas” dar nieko aiškaus nenustatė ir nežinia ar nustatys. Tam tikslui jau nusileido ir antras “Vikingas” kitoje Marso vietoje. Jei nėra gyvybės vienoje vietoje, gali būti kitoje ar trečioje vietoje. Šis “Vikingų” bandymas gali nieko nusrasti, bet tai dar nereikš, kad gyvybės pradų Marsą nėra. Bus jieskoma toliau. Tuo tarpu šis projek-

sugebėjimas kalbėti iš širdies. Ta dainuojanti širdis jaučiama kiekviename jos nesudėtingų eilių žodyje. Dėlto debiutas yra dziuginantis ir daug žadantis. Poetė dar nedaug pasakė, bet ką pasakė, suskamba ir poezijos skaitytojo sieloje. Tas nuoširdumas bei atvirumas ir yra tikrasis poezijos kelias.

Ona Mikailaitė, ŠIAPUS JŪROS.
Lyrika. Knygelė iliustruota pačios autorės piešiniais. Išleido Nekaltai Pradėtosios Marijos seserys Putname, 1976 m., 64 psl. Kaina nepažymėta.

T. Ž.

tas Amerikai atsieina per vieną milijoną dolerių. Tuo Amerika įrodo savo mokslinį pranašumą. Sovietų du mėginimai nuleisti erdvėlaivius į Marsą nepasisėkė. Tai tik patvirtina, kad jie technologiniu atžvilgiu dar Amerikos nėra pasiviję. Ypač tuo užtarnautai didžiuojasi TRW ir, žinoma, St. Catharines skyrius, kuriam atsiūsta plati informacija ir puikios Marso nuotraukos.

Jau 18 š. astronomai įžiūrėjo Marsą naują pasaulį su vandenynais, upėmis ir ežerais, rausvu juodžemiu, debesimis ir sniegu sąsigalios. Palengva jie apgyvendino savo vaizduotėje šią planetą įvairiais sutvėrimais. 1859 m. italas vienuolis kun. Seci pastebėjo planetą juosiančius vandens kanalus. Tą patvirtino tų laikų astronomijos autoritetas Giovanni Chiaparelli. 1894 m. garsus Amerikos astronomas Percival Lowell, įsitaisęs naują observatoriją, pranešė matęs dar daugiau vandens kanalų. Parašė kelias knygas apie Marsą.

1971 m. amerikiečiai pirmą sykį paleido žvalgą-satelitą skristi apie šią rausvą planetą ir ją fotografuoti. Fotografijos parodė keturis milžiniškus ugnikalnius, bet užgesusius. Vieno (Olimpus) augstis — 88.000 pėdų. Kanalai pasirodė esą išdžiūvusių upių vagos. Tai mokslininkams davė pagrindo manyti, kad kadaise Marsą turėjo daug vandens. O kur vanduo, ten būna ir gyvybė.

Žymūs mokslininkai, kaip B. Murray arba Nobelio laureatas Jošua Lederberg, kritikuoja “Vikingų” užsimojimą, tvirtindami, kad tokie “primityvūs griozdai” negali nieko Marsą iširti. Bene žymiausias šių laikų planetarinių mokslų žinovas anglas Lowell sako, kad visata yra to paties Dievo kūrinys, ir dėlto gyvybės jieskoti galima visur.

S. Šetkus

Visuomenės veikėjos Magdalenos Galdikienės 85-rių metų amžiaus sukaktį švenčiant Putname, Conn., 1976. IX. 26. Sėdi iš kairės: sesuo Augusta, M. Galdikienė; stovi: dr. Janačienė, vienuolijos vadovė sesuo Margarita, p. Petronienė

MŪSŲ ŽINIOS RIO

SUDEGĖ "ŠVENTIEJI"

Kur anksčiau buvo lietuvių parapijos raštinė, paskutiniu laiku buvo sudėtos iš katedros išimtos šventųjų statulos. Gruodžio 3 dienos naktį ten įvyko gaisras (kalbama, kad per atvirą langą kas nors įmetęs sprogstamos medžiagos). Kelios statulos nukentėjo. Kitos buvo perneštos į pryšaky stovinčią lietuvių koplyčią. Taigi, praėjusį sekmadienį pamaldos turėjo būti laikomos kitoj – Šv. Sakramento koplyčioj. Betgi užtikrinta, kad sekančios pamaldos vėl galės būti laikomos senoj šv. Kryžiaus koplyčioj.

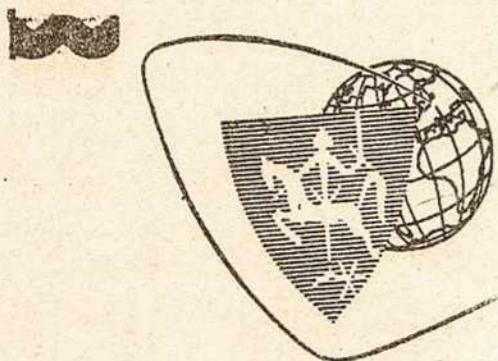
KALĖDŲ MIŠIOS

Rio lietuvių Kalėdų Mišios numatytos gruodžio 25 d. 10 valandą lietuviams skirtoj koplyčioj.

NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ

Rio lietuviai sparčiai ruošiasi Vasario 16-tosios iškilmingam minėjimui: rūpinasi pamaldomis, sale, programa.

Lapkričio 14 Stanislovas Vaitkevičius su žmona susilaukė dukrelės Gražinos, pradžiugindami taip pat senelį Antaną Vaitkevičių.

BLB-nės POSĖDŽIAI

Gruodžio 10 d. BLB-nės būstinėj įvyko oficialus naujajai valdybai mandatų perleidimas ir jų priėmimas. Naujosios valdybos pirmininkas, Algimantas Saldys, padėjo išeinančiai valdybai, sveikino naujus valdybos narius ir išreiškė sveikinimus visoms lietuvių organizacijoms, veikiančiom lietuviškoj dvasioj. Ir reiškė viltį, kad, sujungtom jėgom, istengsim ne tik išlaikyti, o ir kelti garbingą lietuvių vardą savųjų tarpe ir mus supančioj brazilų visuomenėj.

Šio mėn. 20 d., 20,30 val. toj pačioj būstinėj (rua Juatindiba, 20/28 šaukiamas valdybos posėdis konkrečiau aptarti veiklos gaires.

Halina Didžiulytė Mošinskienė

DANGUS VERKĖ KARTU.

(Šviesios atminties Jadvygą Dagilienę atsisveikinant)

Sekmadienis. Telefono ragelyje girdžiu žodžius: „... šį rytą pasimirė Aldonos mama...“ – Šaltj pajutau rankose, visame kūne. Mintyse matau ją kukliai santūriai šypsančią, šviesios akys žiūri taip atvirai, net girdžiu savyje jos ramų balsą – negaliu jiti kėti, kad jinai – Jadvyga Dagilienė, užmigo amžinam poilsiui. – Vis dar svarstau, iškau išeities valandų slinktyje.

Staiga, dangus sutemo ir nuriedėjo griaustinio dundesys. Debesų skaros plyšo ir pasipylė lietus. Kaip tamsos šauklys vėjas tvojo vandens gūsius į didįjį langą – mačiau, kaip dužo lietaus lašai į bejausmį stiklą ir jį užtemdė vandens užuolaida – taip lygiai skausmas užtemdė dukters Aldonos dabartį, užtemdė ir sesers Marijos ir brolio Kazimiero, ir visų artimųjų kurie liko čia šitame lietuvių.

O kai liūtis siautimas praėjo, įsižiūrėjusi į langą mačiau ties palange likučius skaidrių lašų, pakibusius tarsi permatomas vualis. Tuo šydu pridengusi nuvargusi veidą. Jinai – Aldona pasitiks visus, kurie ateis atsisveikinti su jos mama. –

... Ir atėjo visi artimieji, bičiuliai, draugai, giminės. Atėjo palydėti varganą gyvenimo kelią skynusią, didelę laimę ir prierašumų savo anūkais besidžiaugusią, besididžiuojančią savo artimųjų laimingą gyvenimą – visiems gera, nuoširdi ir gailestinga Jadvyga, Lietuvos dukra su kitais atšventusi imigracijos 50-ųjų jubiliejų Brazilijoje.

Pro sūriai karčiu ašarų šydu, glosto dukterė motinos užmigusi veidą, dar klausinėja: „Kodėl palikai mane, mama?“ – Mama tyli. Pirmą kartą ji nebeatsako į dukters šauksmą... – Jos čia nebėra. Angelas nuvedė jos tyrą vėlę pas Praamžių. Ji sėdosi suolelin greta savo tėvelių, brolio ir kitų giminių – jį tenai ne viena, o ne. – Amžinybėje visi susitiksime, ir visi ten šnekėsime sava šnekta, ramybėje seksime ilgas amžių sekmes.

Sunkus yra atsiskyrimas, paskutinis „su diev“, bet tas tragiškas momentas liks tol, kol žmogus neišsigs ir nesurambės Dievo įkvėptoji siela. –

Neverk, našlaitėle Aldona, neverkite anūikai. Sesula Marija ir broli Kazy, raminkitės. – Šviesiu angelu jinai paliko šios žemės džiaugsmą ir ašaras, amžinam šviesos ir taikos poilsiui. –

Teilsisi ramybėje, ir lieka skaisčiu atminimu artimųjų širdyje.

S. Paulo, 1976.12.5

A. A. Jadvygai Dagilieni mirus, gilią užuojautą Aldonai Valavičienei su šeima reiškia

Lietuvių imigracijos Brazilijon Penkiasdešimtmečio komitetas

A. A. JADVYGAI DAGILIENEI AMBROZEVIČIŪTEI

mirus, reiškia nuoširdžią užuojautą jos dukrai Aldonai Marijonai Valavičienei, žentui Jonui Valavičiui, seseriai Marijai Catafay Ambrozevičiūtei, broliui Kazimierui Ambrozevičiui ir giminėms bei pažįstamiems.

Lietuvių Sąjungos-Aliança Valdyba

Mirus a.a. JADVYGAI DAGILIENEI, gilią užuojautą reiškiamo jos dukteriai Aldonai Valavičienei ir visai Valavičių šeimai.

Angelika Triūbienė ir sūnus Vytas

RECIFE, PE

Automobilio nelaimėje susižeidė Juozas Ratkelis, trumpai paguldytas ligoninėn. Šeimai padėti iš São Paulo nuvyko jo žmonos Cecilijos sesuo Regina Bagdžiūtė.

PAIEŠKOMI ASMENYS

Iš Lietuvos ieško žinių apie Kazimierą Jokubauską Antaną Draitį ir Stasę Bartušienę.

Pranešti redakcijai.

Lietuviškai kalbanti

Vyrų – moterų – vaikų gydytoja

DRA. HELGA HERING
médica

HOMENS-SENHORAS
CRIANÇAS

Av. Eulina, 99 – V. Sta. Maria
(Škersgatvis ties nr. 2214, Av. Deputado Emílio Carlo-Bairro do Limão)

Tel.: 220-0439 / 266-3569

GRANDINĖLĖ

Man teko kiek laiko gyventi Škotijoje su savo tautos žmonėmis – lietuviais. Aš mokiau jų vaikus gimtosios kalbos ir kitų mokslo dalykų

Škotai yra įpratę metinėse šventėse duoti dovanų savo artimiesiems, geradariams. Net ir neturtingieji žmonės duoda dovanų. Tuo būdu jie reiškia dėkingumą ir prielankumą jausmus.

Buvo Naujų Metų šventė. Tai mano mokiniai – visas jų būrys – susidėję nupirko man mažą dovanėlę: paprasčiausią odinę grandinėlę laikrodžiui. Vaikučiai didesnės dovanėlės parūpinti neįstengė. Bet toji dovanėlė buvo man labai brangi, didelė. Nes ji buvo parūpinta geriausių širdučių.

Aš tebenešioju tą grandinėlę prie laikrodžio. Ir kiek kartų aš pasižiūriu į grandinėlę, tiek kartų aš atsimeinu vaikučių gyvai spin-

dinčias akutes, skaisčius veidelius, tylas šnekas – vaikučių, kurie teikė man savo dovanėlę – odinę grandinėlę. Aš labai branginu tą grandinėlę. Aš ja didžiuojuosi.

Aréjas Vitkauskas

Kaunas, 1929.I.31.

UŽSIMOKĖJO UŽ ML

50 kr. Joana Celkevičius, 60 kr. V. K. Slotkus, Ant. Lazdauskas, 80 kr. Pranas Greškonis, Kaz. Janulevičius, 100 kr. Ana Polikaitienė, Isabelė Aglinskienė, Kaz. Musteikis, 105 kr. Ant. Zalubas, Bruna Kemeklytė Merani už save ir už Mariją Catafay, 150 kr. Teofilė Labuckienė, 200 kr. kun. J. Šeškevičius, 500 kr. Ant. Stonys ir Liuda Majienė.

Visiems prenumeratoriams ir re mėjams nuoširdus lietuviškas ačiū. – Administratorius.

NAUJŲ METŲ SUTIKIMAS

Jaunimo stovyklos ir senelių namų vajui
SESELIŲ PRANČIŠKIEČIŲ SALĖJE
V. Zelina

Šaltų užkandžių stalas
Karšta Kalėkutų Vėkėrienė (22 val.)
Gėivūs ir stiprūs gėrimai

ORKESTRAS - **SAMBASÓ**

DALYVAUKITE! SAVŲJŲ TARPE
SUTIKSITE METUS IR PAREMSITE
LIETUVIŠKĄ JAUNIMĄ.

ISIGYKITE PAKVIETIMUS IŠ ANKSTO.
RENGIMO KOMISIJA.

BERNELIŲ MIŠIOS

Vila Zelinoje Bernelių Mišios
bus 22 val. Per jas giedos L. Kat.
Bendruomenės choras. Kviečiame
visus dalyvauti.

ŠV. KAZIMIERO PARAPIJŲ

Bernelių Mišios bus 12 val. nakties.
Kalėdų ryto Mišios: 8 val.

KALĖDOJIMO REIKALU

Kunigai neįstengs visų aplankyti prieš Kalėdas. Todėl, kas nori plotkelių, prašomas apsilankyti klebonijoje ir pats pasiimti.

Kleb. t. P. Daugintis

BAZARAS

Lietuvių Sąjungos-Aliança Moterų sekcija rengia prieškalėdinį BAZARĄ, gruodžio mėn. 15 dieną,

trečiadienį, savose patalpose, Rua Lituânia, 67 - Moóca.

Bazaro atidarymas įvyks 14 val. ir tęsis iki 22 valandos.

Kviečiamos lietuvės moterys kuo skaitlingiausiai atsilankyti šiame sąjungiečių moterų rengime neturtingų vaikučių naudai. Atvykite, o būsite patenkintos.

Moterų sekcija.

"NEMUNAS" PAS VENGRUS

Vengrų kolonijos ruošiamoje šventėje São Paule centre gruodžio 11 pasirodė ir „Nemunas“, atstovaudamas lietuvius.

Vadovas Jonas Lukoševičius „Nemuno“ koncertinei kelionei į Urugvajų ir Argentiną tautinių šokių programą papildys vaidyba, kad išeitų pusantros valandos vientisas pasirodymas. Šokėjai iš São Paulo išvažiuoja vasario 5 dieną.

Šio ML numerio

GARBĖS LEIDĖJA

Mokyt. **LIUDA MAJIENĖ**

kapit. Antano Majaus mirties 4 metų sukakčiai paminėti, (Šv. Mišios, šia proga, bus aukojamos š. m. gruodžio 21 d., 7 val. šv. Kazimiero p-jos koplyčioj).

Lietuvių Sąjunga Aliança Ruošia**1977****NAUJŲ METŲ SUTIKIMĄ**

Gruodžio mėn. 31 dieną 22 valandą savoje salėje

RUA LITUÂNIA, 67 - Moóca

Nepraleiskite progos, jaukioje nuotaikoje, palydėti Senuosius ir sutikti Naujuosius Metus

Rezervuokite sau vietą telefonais: 274-5116, 93-5470, 92-3309

SVENČIA 100 METŲ

Inž. Algirdas Mošinskis iš São Paulo nuskrido į Floridą, JAV, švęsti savo motinos Celinos Mošinskienės 100 metų amžiaus sukaktį. Aplankys ir sūnų Jurgį su šeima Los Angeles, susitiks su draugais ir pažįstamais Š. Amerikoje. Inž. Mošinskis sugrįš sausio pabaigoje.

IŠVYKSTA Į JAV

Daumantas ir Jadvyga Dikiniai, São Paule išgyvenę ketveris metus, sausio 7 išskrenda į San. Francisco, į namus. D. Dikinis yra Bechtel do Brasil firmos vedėjas São Paule - pagrindiniu Metrô patarėju bendrovės.

LAVINASI SKAUTAI

Gruodžio 5 netoli São Roque ištisą dieną skiltininkų kursuose dalyvavo „Palangos“ skautų ir skaučių vieneto jaunieji vadovai,

gilindamiesi, skautybės dėsnius ir igydami žinių bei praktikos kaip vadovauti jaunesniems. Sekanti kursų dalis numatyta gruodžio 19. Dalyvauja 12.

VYKSTA Į MONTEVIDEO

Gruodžio 22 autobusu į Montevideo draugų ir pažįstamų aplankyti važiuoja Jonas ir Birutė Bagdžiai ir Vacys ir Rosa Černiauskai, užsuka taip pat Argentinon.

STOVYKLAUS JAUNIMAS

BLJS pirmininkas Arnaldas Zizas su valdyba nustatė jaunimo stovyklos datą: nuo sausio 3 iki 10. Vaikų stovykla vyks nuo sausio 14 iki 20, praneša Eugeniya Bacevičienė.

SKAITYKIT IR PLATINKIT
MŪSŲ LIETUVĄ!

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

GUARDA CHUVAS DE TODOS OS TIPOS. PARA HOMENS, SENHORAS E CRIANÇAS. MINI-SOMBRINHAS. TIPO ITALIANO E ALEMÃO.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Inscr. Estadual: 104.619.617

C. B. C. 60.982.909/001

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274-0677 - (Res. 274-1886)
São Paulo

SEMANÁRIO NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ LIETUVA

Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.

Diretor responsável
Dr. JOSÉ FERREIRA CARRATO

Redige: Equipe Editorial
Administrador: P. Daugintis

METINĖ PRENUMERATA: 105 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 500 kr. Paskiro numerio kaina: 2,00 kr. Užuojautos ir sveikinimai nuo 40 kr. pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartis su administracija. Čekius rašyti: „Pedro Daugintis“ vardu.

Straipsnius ir korespondencijas redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Ne naudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas pirmadieni: vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiams redakcijai iteiktini ne vėliau kaip iki sekmadienio vakaro.